

Đi Tìm Dấu Yêu

Đi ô tô hơn một nghìn cây số, đến một thành phố xa lạ, ngồi trong một góc quán có phong cách xa lạ, nhìn anh bình thản thả những vòng khói thuốc bình thản lẫn vào đêm và chuyện gẫu, để quyết định rằng từ giờ anh sẽ không bao giờ còn có mặt trong những kế hoạch của cuộc đời mình nữa. Như vậy, có đáng không ? Tôi nghĩ là đáng! Tan vỡ chưa hẳn đã là dở. Tan vỡ sớm một ảo tưởng lại càng tốt hơn - nó khiến ta nhìn nhận cuộc đời bớt đi những sắc màu phù phiếm.

Quán nằm cuối đường Phan Chu Trinh - một con đường không to, không hẹp, dài và vắng vẻ như tất cả các nẻo đường của thị xã cao nguyên hiền dịu và mềm mại này. Một gốc cây khô khốc chình ịch nằm vẹo vẹo ngay cạnh lối ra vào. Cổng vào hình tam giác, ghép lại từ tre nứa, đính một cái tên không mấy đặc sắc và có phần rẻ tiền: EVA. Thực ra tôi chưa nghe ai định giá cái tên của người phụ nữ đầu tiên ấy cả, nhưng hình ảnh "bà cụ tổ" đó không hiểu sao chỉ gợi cho tôi ý nghĩ về sự sai lầm, ngốc nghếch và khờ dại.

Anh phân bua: Thật xui cho em, lên vào cuối tuần nên quán đông quá ! - Vâng, thật khác quá !

Anh đã kể rất nhiều cho tôi nghe về thành phố này - nơi anh vừa đặt chân mấy tháng. Tôi nghe hết, tin hết và nhớ hết - như thói thường luôn tin vào những điều anh nói. Có thể vì suy nghĩ của tôi khác với anh, cũng có thể vì tôi không yêu thành phố này bằng anh - anh đã ở đây gần 3 tháng trong khi tôi khách lạ chỉ ghé 1,2 ngày. Đến đây rồi, tôi chỉ thấy điều duy nhất anh nói đúng: thành phố hiền dịu và mềm mại quá !

Buổi chiều đầu tiên đặt chân sau 24h vạ vật trên xe, tôi long rong phố một mình. Ngồi uống ly chanh muối bên quán cóc vỉa hè, trên đầu tán si già rậm rạp và mát rượi trĩu trĩu những trái chín vàng lúc lỉu nhỏ xíu. Cô chủ quán nghe tôi gọi mà cứ làm ngơ, bắt được thêm chắc chừng 5,7 con chấy nữa cho đứa con gái nhỏ trong lòng rồi mới thủng thảng đứng dậy. Tôi phải đợi 10 phút nữa mới được thành phố này cho uống ngụm nước đầu tiên. Dọc hai bên phố, loài-cây-tôi-chưa-gặp-bao-giờ thả từng chùm hoa vàng rực, roi roi như hoàng điệp và đầy đặn như diên điển (Sau hỏi anh mới biết đó là cây Chùm ruột). Chiều về lưng chừng, cao nguyên gió phóng khoáng mặc dù nắng vẫn còn rực lăm. Tôi ngồi lơ lơ, nhìn ra con đường đẹp và vắng hoe trong buổi chiều này, hai bên đường lộ xô những ngôi nhà thấp tầng bình thản. Không chút lạ lẫm! Cảm giác sao nơi đây cứ hiền hiền lặng lặng như một đường nào đó ở thị xã Thái Bình buồn hiu, chứ không phải ở một thành phố tôi chỉ mới đặt chân vài giờ cách cả ngàn cây.

EVA... EVA ! Ở cái thành phố mà hoạt động chủ yếu là đi uống cafe và đi nhậu (trung bình cứ 2 người có 1 cafe và 3 người một quán nhậu), trong 2 ngày tôi lui tới EVA 3 lần. Và có lẽ chẳng bao giờ tôi trở lại quán này, đất này một lần nào nữa - khi anh đã rời đây, vào mùa xuân năm sau ; khi không có công việc nào bắt buộc tôi phải lên đây. Tôi vừa muốn lưu giữ hình ảnh về EVA (khách quan, nó đẹp và vô tội !!!), vừa không bao giờ muốn quay lại đó, như là quyết định dứt khoát rằng anh sẽ không là người tôi yêu quý đến mức điên rồ thêm một giây nào nữa. Tôi đã mang máy ảnh đến EVA, nhưng không muốn giương lên. Tôi không muốn lưu giữ "chứng tích" gì về nó, vừa hiểu rằng tâm trí sẽ còn lưu giữ lâu lắm nếu thực sự tôi không quên nổi.

Biết nói gì về EVA, khi tôi giờ đây đang trong phòng khách sạn cách EVA chỉ 30 phút đi bộ chậm chậm, nhưng ngày mai đã cách nó cả ngàn cây ? Khi lần cuối tôi muốn vẽ lại quán ấy bằng vốn ngôn từ hạn chế ? Lối vào lạo xạo đá và sỏi khiến đôi guốc cao của tôi lục khục mấy lần. Căn gác gỗ 3 tầng. Chòi tranh hình nấm. Những chiếc ghế trần ngoài trời. Tất cả đều bằng gỗ và lên nước bóng loáng. Quán lúc nào cũng rì rầm tiếng chiếc cối xay nước tóc tách. Hệ thống ống bơm dẫn động cho bộ dàn công chiêng trên cao thùng thảng buông vào bầu không khí mát lạnh của đêm những âm trầm. Hoa hoàng anh và rất nhiều giỏ hoa treo trên vách tường tróc vữa - những bông hoa đỏ thắm tôi chưa kịp biết tên - có điều : Không chút hương thơm ! Những met-thơ chữ ngoằn ngoèo tựa tựa kiểu chữ Trịnh. Những bức tượng đá và

tượng gỗ có mặt khắp nơi nhẵn nhừ như rỗng đúng điệu Tây Nguyên: nửa ngây ngô ngờ nghệch, nửa như đông cứng lại từ đỉnh điểm của nỗi đau buồn !

EVA tôi đó đông quá, lòng vòng khắp mà vẫn chưa tìm ra chỗ ưng ý. Quán ở đây có một cái khác Hà Nội và những nơi khác, là tuyệt nhiên không có bàn đôi ghế đôi. Chỉ là một dãy ghế chạy dài, hoặc 5,7 cái vây quanh bàn lớn. Ở đây, người ta đi quán là để tụ tập gia đình hoặc một nhóm bạn âm ào, chứ không phải để nói với nhau những câu chuyện trầm nhe nhỏ nhỏ riêng tư. Cuối cùng, tôi chọn 2 trong số dãy ghế gỗ dài quay mặt ra vũng nước, ống bương và bức tường giả núi treo đầy phong lan không nở một bông nào. Hơi nước thỉnh thoảng toé lên phả oà vào khoảng không trước mặt. Đêm lạnh hơn. Tôi khẽ rung mình. Khi nhìn anh chăm điều thuốc, tôi ước gì mình có thể hiểu anh nghĩ gì trong đầu, lúc này. Một cô bạn nhỏ (anh biết chắc là yêu anh), đi một ngàn cây số đến đây, ngồi trong quán này, chuyện phiếm với anh đêm trước ngày anh 27 tuổi. Như vậy, có quá phiền cho anh không ?

Tôi đó, tình cờ EVA bật nhạc Pháp - anh bảo thật bất thường, vì quán chủ yếu vẫn xài nhạc Trịnh. "**Giọng ca Khánh Ly trẻ nài khiến anh cảm giác mình giống một tên lính ngự hầu trước 75**". Khi tôi đã quên phéng mắt mình đã gọi đồ uống nào, 30 phút sau, chị phục vụ mới thùng thỉ mang cafe ra cho tôi và một loại trà gì đấy cho anh. Ở thành phố này là vậy, khách hàng là cái đĩnh ! Đến đây, bạn bắt buộc phải tràn trề hai thứ: Thời gian và kiên nhẫn, để "chờ tới lượt mình". Xe ôm(ở đây gọi là xe thò ☐) có thể đứng vêu vào đầy đường, nhưng nếu bạn không đến gần vỗ vai thì chẳng ông nào thêm mời bạn cả. Khi vào một quán cơm, có một nguyên tắc bất thành văn : "**im lặng tức là không có ý kiến khác**" Tôi đã mất tròn mắt dẹt khi hai anh em vào quán cơm, chưa kịp gọi, người ta đã ùn ùn mang ra nào cơm, rau, dưa, lòng xào....một cách rất là automatic ☐...Ngơ ngác nhìn sang bên, thấy bàn nào cũng từng ấy món giống nhau....

Tôi và anh trở lại EVA lần thứ 2, sáng hôm sau, sau khi đã ăn sáng và lòng vòng bách bộ. Ngồi ở lan can tầng 3, bên cạnh một cây me mướt xanh lúc liu quả nâu, trước mặt là giàn cát đằng hoa tím biếc tấp nập cánh cam. Quán vắng hoe. Nhạc Trịnh và những nàng Kiều chị em :Thái Thanh, Khánh Ly, Hồng Nhung.... "**...Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ. Ôi những dòng sông nhỏ, lời hẹn thề là những cơn mưa...**" -Bài này hát không ai vượt được Khánh Ly, anh nhỉ ! - Ừ, cảm giác phôi pha mất mát...

Tôi và anh cười, nói chuyện huyền thuyên. Tôi cảm thấy nhức đầu và đòi về. Anh bảo nếu nhức đầu thì nên ngồi lại lát nữa. Rút cục đi từ 6h đến 11h mới rời. Đường về chang chang nắng. Tôi hết muốn lên Đà Lạt, mặc dù đó là một nửa mục đích chuyến đi này của tôi. Tôi muốn về Hà Nội lắm rồi! Lần thứ 3 trở lại EVA buổi chiều cao nguyên chạng vạng, sau khi anh đã chở tôi đi chụp ảnh lòng vòng. Quán vắng. Tiếng Piano thánh thót hoà hợp vô cùng với tiếng róc rách chiếc cối xay nước. Khung cảnh perfect, âm nhạc perfect. Chỉ tôi là cảm thấy lạc lõng, cảm thấy đã thực sự đến lúc phải rời đây, cảm thấy làm phiền anh suốt 2 ngày thế đã là quá đủ. Ai đó gọi điện cho anh, chúc mừng sinh nhật ! Im bật, mười lăm phút lắng nghe! Có chuyện gì nghiêm trọng? Anh đưa cho tôi nghe, bài "Lời của gió". "**T. bạn anh, làm ở Bưu điện, mấy cái vụ gửi bài hát qua Điện Thoại này thì nó rành lắm!**" Mắt anh chớp chớp sau cặp kính, tôi cho đó là xúc động! Thế đấy! Chuyến đi điên rồ của tôi chỉ đem lại cho tôi cảm giác đã làm phiền anh. Một bài hát nhẹ nhàng bay đến từ một nghìn cây số khiến anh xôn xao chùng đó. Tôi, phút ấy, tự nguyện buông vũ khí cùng tất cả sự bướng bỉnh, cam đảm, sự duy ý chí, niềm tin... công nhận rằng:**Có những việc Scarlett cũng không làm được !**

Rồi trí nhớ ngắn hạn của tôi sẽ lưu giữ trong bao lâu vị ngọt ngọt mặn mặn lợ lợ của ly lipton thập cẩm có thả trái ô mai, cam thảo và chanh tươi buổi sáng hoa cát đằng?

Rồi tôi sẽ rời thành phố này, không buồn, không vui, quyết định rõ ràng nhưng trái tim nặng trĩu. Xưa nay, ngoài cái chết, chẳng có điều gì hù dọa được tôi. Thất bại cũng chưa bao giờ khiến tôi vỡ vụn. Tôi luôn có cách nào đó để chấp nhận và bỏ lại, và vượt qua. Đó là sự lựa chọn của tôi, là cuộc sống của tôi. Nó không có giao điểm nào với cuộc sống của anh ngoài những câu chuyện gẫu liên miên bất tận và cũng thật là vô nghĩa !

"Không ai thắng trong cuộc đua này cả
Chỉ có em là kẻ tự thua mình
Em tự trao em một vòng nguyệt quế
Lặng lẽ choàng lên góc khuất tâm linh..."

Goldmun

Một tối trăng vắng vặc phố cao nguyên tháng 5, với chuông viện, nhà thờ, dòng sông Dakbla chảy ngược, cầu treo, bãi cát lấp loè ánh lửa... Quả thật có gì trách cứ được anh đâu, như vẫn thế, khi anh đã mượn xe người quen tận tình dành cho tôi suốt 2 ngày nghỉ cuối tuần, hỏi đi hỏi lại xe lên Đà Lạt cho tôi, trước lúc tôi đi còn nhắc tôi confirm với chủ xe, chuẩn bị áo mưa phòng tôi lên Đà Lạt thoát mưa thoát nắng, đưa mấy tờ báo cho tôi đọc, sai lính hái mấy trái xoài xanh thêm gói muối... Anh làm tôi cảm giác hơn cả một người anh !!!

Nhưng tôi đã dối anh! Vào cái giờ mà anh định ninh tôi chỉ còn cách Đà Lạt hơn một giờ xe chạy trong chuyến du lịch bụi một mình, thì thực ra tôi vừa mới lên xe để ngược ra HN. Tôi viết những vần thơ dưới bầu trời đầy mây bên xe Kontum:

"Những đám mây màu cam của buổi bình minh bất động

Như cánh chim hoá thạch lưng chừng trời

Hạnh phúc ảo vọng của tôi

Găm chết cứng nơi đây vĩnh viễn...

Tôi không muốn đến với Đà Lạt trong tâm trạng thế này: Bình thản và đau đớn. Tôi muốn trong tôi, Đà Lạt mãi mãi là thành phố của tình yêu ngọt ngào.

Tôi không còn muốn nhớ gì, cả anh, cả EVA, cả thành phố cao nguyên, cả chuyến đi rồ dại. Lúc này, chỉ có một nơi duy nhất tôi có thể đến : Về nhà, về Hà Nội, về với những quán cóc, về với những người-bạn-thân-không-phán-xét... Không thể nhai lại câu nói của cô nàng Scarlet ngoan cường vì có vẻ lần này tôi đã vỡ tan thê thảm lắm rồi, nhưng vẫn còn đủ bướng bỉnh để viện đến câu thần chú của mình "**Không được sợ, không tiếc nuối!**". Như một con mèo uể oải nằm liếm láp vết thương, rất đầy, nhưng bình thản vì biết rằng ngày mai, ngày kia thôi, vết thương sẽ lên da non và chỉ còn lại những vết sẹo mờ...

Tôi nay, tối đầu tiên về Hà Nội, tôi sẽ ra đường. Hoàng lan của tôi mùa này đã chín những chùm hương nắng, lẳng lẽ toả vào đêm khuya Hà Nội mùi hương xao xác và thắm sâu. Như một tiếng thở dài...

Tháng sau, anh về. Tôi sẽ dẫn anh đi uống trà ở quán vỉa hè mà tôi và bạn thân hay tụ tập, than vãn và triết lý, bàn ghế xiêu xẹo và sẫm màu gỗ cũ. Ở đó, không ai là khách. Một, hai năm nữa, khi anh và tôi cùng đã học hành yên ổn bên France, hoặc tôi hoặc anh sẽ gọi điện rủ nhau nhảy TVG, đi ngắm cảnh - khi đó, không ai là chủ ! Như những đường ray giao nhau đâu đó, ở một khoảnh khắc nào đó, rồi lại hồi hải về những ngã bất định! **C'est la vie ! Đó là cuộc đời, phải không anh!**